

Лъжата

Мили другарчета,

Днес аз ще ви говоря за лъжата: *какъ тя се е създадала, защо ние лъжемъ и какъ да я отблъгваме.*

Нѣка всѣки отъ насъ разтвори предъ себе си душата и все ще намѣри случай да е излъгалъ — било родителитѣ си, учителитѣ или други. Напримѣръ: На едно дете майка му дала пари да купи потрѣби за вѣкщи. То похарчва паритѣ за праздни работи и излъгва майка си, че ги изгубило. Другъ примѣръ: Ученикътъ не си приготвилъ уроцитѣ, а излъгва учителя, че го прашали домашнитѣ му на работа. Трети случай: Ученикътъ закъснява; учителътъ го пита: „защо закъсне“? — Помагахъ вѣкщи — лъже ученикътъ. И още много други примѣри.

Ние всички знаемъ приказката за лъжливото овчарче; ако то не бѣше лъгало, когато вълкътъ наистина нападна стадото, селянитѣ щѣха да се притекатъ на посмошь и спасятъ стадото.

Отъ горнитѣ примѣри виждаме, че когато едно дете лъже, винаги си приготвява и извинение, а когато го избличатъ, то си казва: — нѣма вече да лъжа. Успокоява се и скоро забравя, че е излъгало баща си или учителя и пакъ почва да лъже. Душата на детето, което лъже прѣвъ пѣтъ прилича на хубаво цвѣте ударено слабо отъ градушка; тя вече е загубила отъ своята красота, както цвѣтето. Но идва втора, трета лъжа или втора и трета градушка, цвѣтето губи отъ своята хубостъ и изсъхва. Така става и съ детската душа, която е още по-красива отъ цвѣтето. Душата се убива и ние виждаме на детето, което е смѣтало въ началото лъжата за малъкъ грѣхъ, сега тя не му прави вече впечатление. А заедно съ лъжата явяватъ се и нейнитѣ сѣпжници — кражбата, лицемерието, убийството.

Но защо ние, децата, лъжемъ? — За да избѣгнемъ наказанието или да придобиемъ нѣщо. Азъ мисля, че така, като разсъждаваме, грѣшимъ. Ако ние си кажемъ истината, било на родителитѣ, било на учителитѣ, наказанието ни ще бѣде по-малко, отколкото, ако ги излъжемъ. А като лъжемъ ние грѣшимъ предъ Бога и трѣбва да изчакваме наказанието си.

Лъжата се е създадала още въ първитѣ времена. Знаемъ, следъ сътворението на свѣта, Богъ постави първитѣ човѣци въ райската градина, съ порѣчка да не ядатъ отъ плодоветѣ само на едно дърво. Дяволътъ, присторенъ на змия, излъга Адамъ и Ева и тѣ ядоха отъ плодоветѣ на забраненото дърво. И когато Богъ, който вижда всичко, дошелъ при тѣхъ и ги запиталъ дали сж яли отъ забраненитѣ плодове го излъгали, а той ги изпѣдилъ отъ райската градина. И тѣй, дяволътъ е баща на лъжата.

Въ първитѣ дни на християнството въ Римъ, презъ царуването на Нерона, християнитѣ били подлагани на ужасни мъки: разпъване на кръстъ, хвърляли ги въ клеткитѣ на звѣроветѣ да ги изяждатъ, помазвали тѣлата имъ съ катранъ и ги запалвали да горятъ и освѣтвяватъ площадитѣ и градинитѣ. Трѣбвало е християнитѣ да излъжатъ, че не сж християни, за да се спасятъ отъ тѣзи страшни мъки. Но . . . тѣ не лъгали, а съ радостъ приемали смъртта.

А какъ да не лъжемъ? Има единъ вътрешенъ гласъ, който ни предпазва отъ лъжи и всички лоши работи. Това е гласътъ на Бога — съвестта. Да се вслушваме въ него, другарчета: единъ грѣхъ води следъ себе си другъ и най-после ние потъваме въ грѣхове. Да попитаме дѣдо си или баба си за нѣкой сега